

i øvrigt være kendt for parterne, at det er toinstansprincippet, der er det gældende.

For den ordning, der nu foreslås, er der selvfølgelig indlysende ressourcemæssige begrundelser. Højesteret kan ikke behandle alle sager, men der er også retssikkerhedsmæssige betragtninger, bl.a. for at undgå alt for langvarige retssager. Hvis der også var en tredjeinstansbevilning automatisk, havde jeg nær sagt, ville det tage meget lang tid. Så ville det give en usikkerhed for den part, der havde vundet sagen ved andeninstans, det ville give store omkostninger og stor usikkerhed; det ville ikke være godt for retssikkerheden.

Men det afgørende er også: Hvad er det, Højesteret skal beskæftige sig med? Om det er der at sige, at det jo først og fremmest er Højesterets opgave efter min opfattelse at prøve at sikre retssystemet ensartet domspraksis og tage stilling til spørgsmål af generel betydning for retsanvendelsen og retsudviklingen i øvrigt af spørgsmål, der har en vis samfundsmæssig rækkevidde.

Det er det, der er det afgørende i denne sag.

Til det, der blev rejst fra ordførerne, vil jeg sige, at spørgsmålet jo har været rejst bl.a. af professor Eva Smith over for udvalget, og de tre konkrete sager, professor Eva Smith trækker frem, er alle sager, der også efter den nye ordning ville kunne indbringes for Højesteret, fordi de har et principielt islæt i sig, og det er også den begrundelse, der rent faktisk er brugt i Justitsministeriet, da man har bevilget tredjeinstans til disse sager.

Til sidst vil jeg sige til hr. John Vinther: Det har været et udbredt ønske i Folketinget, at regeringen og dermed også Folketinget skulle have adgang til at påpege over for nævnet, at der var nogle sager, man ønskede bedømt af Højesteret; f.eks. skulle nogle principielle spørgsmål, der havde været diskuteret i Folketingssalen, kunne bringes ind. Så jeg vil sige, at jeg og flertallet lægger vægt på, at nævnet tillægger det betydning, hvis de får en henvendelse fra justitsministeren bl.a. på baggrund af en debat i Folketingssalen.

Også her vil jeg gerne takke udvalget for et godt samarbejde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 99 stemmer (S, V, SF, FP, RV, EL og CD) mod 17 (KF).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

32) Tredje behandling af lovforslag nr. L 226: Forslag til lov om indfødsrets meddelelse.

Af justitsministeren (Bjørn Westh).

(Fremsat 19/4 95. Første behandling 26/4 95. Betænkning 24/5 95. Anden behandling 30/5 95).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Poul Nødgaard (FP):

Det kan jo nok næppe overraske nogen, at Fremskridtspartiet her ved tredje behandling vil stemme imod dette lovforslag, som justitsministeren har fremsat.

Det, der bringer mig på talerstolen, er, at jeg ved en nærmere gennemgang af mine papirer om dette lovforslag har konstateret noget, som jeg synes er urigtigt. Og det er, at justitsministeren har stillet en 6, 7, måske 8 forslag om personer, der skal udgå af lovforslaget. Og det er vældig godt, fordi de pågældende har gjort sig skyldig i kriminelle handlinger. Dér skriver justitsministeren. Jeg citerer ordret:

»Ansøgerne foreslås udtaget af lovforslaget, fordi de for nylig er sigtet for lovovertrædelse, der bevirker, at det ikke på nuværende tidspunkt kan afgøres, om de pågældende opfylder kravene for naturalisation.«

Så står der videre:

»Ændringsforslaget bygger på en udskrift af Kriminalregisteret, der er foretaget i perioden 27. april – 30. april 1995.«

Det står i ét betækningsbidrag. Det næste og sidste fra justitsministeren – dér retter han det let og elegant til følgende: